

**"Ha férfi volnék,
senki sem
csodálkozna azon,
hogy egyszerre van
munkám, családom
és a hobbim a sport"**

1975-ben az ENSZ hivatalos
ünneppé tette a Nemzetközi
Nőnapot, hogy ezen a napon
megemlékezzünk arról a
történelmi küzdelemről,
amelyet a nők vívtak azért,
hogy a civil társadalomban a
férfiakkal azonos lehetőségeik
lehessenek. Sok idő eltelt
azóta... Pilar (rendőr), Mária
(hosszútávfutó) és Mária Rosa

(kutató) mindhárman példák arra, hogy az úgynevezett „női zsenialitás” képes kitűnni és összeegyeztethetővé tenni a férfiak és nők törekvéseit. Nők, egyenlőség és szolgálat.

2019.03.07.

Majdnem 34 éve már, hogy Pilar felvarrta az ingujjára a Kanári-szigeteki Helyi Rendőrség címerét. Az Aronai Parancsnokságon dolgozik, Tenerife déli részén, az egyik legnépesebb településen, ahol a lakosság száma majdnem eléri a 95.000 főt. „Amikor fiatal voltam, kezdtek megjelenni a női rendőrök is, és ez felkeltette az érdeklődésemet” – meséli.

1985-öt írtunk, amikor a Helyi Rendőrséghez felszerelt, és akkoriban a 17 fős parancsnokságon

összesen csak 3 nő dolgozott. Ettől kezdve bármit megcsinált, ha kellett az utcákon járőrözött bírságokat osztogatva, tájékoztatta a nyilvánosságot, vagy papírmunkát végzett. „Számomra a munkám az életem; nagyon szeretem, helyezzenek bárhová is” – teszi hozzá.

A munkája azonban nem mindig olyan vidám. Találkozik olyan gépjárművezetőkkel, akik bosszúsak, mert megbírságolták őket. „Nagyon mérgesen jönnek be ezek az emberek, de beszélgetek velük, és egyre csökken az agressziójuk. A végére annak ellenére, hogy fizetniük kell, mégis elégedettek, mert megértik, hogy amit elkövettek, az szabálysértés” – meséli.

„A munkám egy nagyon szép szolgálat, mert az embereknek szükségük van ránk. Ez nem csak abból áll, hogy egy baleset áldozatainak életét megmentjük. Mi

minden nap életeket mentünk. Azért vagyunk, hogy segítsünk az embereknek és megoldjuk a problémáikat” – magyarázza az 57 éves rendőrnő.

Otthon a férje az, aki főz. Egy étterem konyhafőnökeként dolgozott korábban, de néhány éve váltott, és az állami köztisztasági vállalat alkalmazottjaként dolgozik, hogy a család időbeosztását össze tudják egyeztetni. „Kerestünk egy megoldást, és működött” – emlékszik vissza Pilar.

A házaspárnak négy felnőtt gyermeke van, közülük kettőt nevelőszülőként vettek magukhoz, és van még tucatnyi háziállatuk is, mint például tyúkok, nyulak és még egy szamár is. „A gyerekek így játszhatnak, szórakozhatnak” – teszi hozzá.

„A gyermekeink azt tanulhattak, amit csak szerettek volna. Mindenkiből úgysem lehet miniszter. Az életben

mindannyian fontosak vagyunk: akik a háztartást vezetik ugyanúgy, mint akik a kenyérre valót megkeresik. Éppen ezért teljesen rájuk bíztuk a döntést” – magyarázza.

Az életnek ebben a sokszínűségében Istennek alapvető szerepe van. Pilar tagja az Opus Deinek, és ez segít neki abban, hogy életét „egy másik módon, a tekintetével Isten felé” élje. A képzés és a segítség, amelyet az Opus Deiben kapott, segít neki annak tudatában lenni, hogy Isten mindig mellette van. „Ő az én Atyám, aki azt adja számomra, ami a legjobb nekem. Ez nekem mint nőnek segít, hogy a legkülönbözőbb feladatokba is belekezdjek – mondja; – ez az alapja az egyenlőségnek.”

Pilar már régóta nem haragszik senkire. „Felajánlom a munkámat és mindig elégedett vagyok. A munkában és az életben is sokat kell nevetni, még akár magunkon is, mert

az élet rövid, és élni humorérzéssel és másokért érdemes.”

María Tió, hosszútávfutó

María Tió számára, aki édesanya és atléta egyben, sosem volt összeegyeztethetetlen a család és a sport iránti szenvedélye. Az iskola befejezésekor már egy első osztályú kosárlabdacsapatban játszott és Spanyolországban junior és a szenior bajnok is lett. De amikor a második gyermeke megszületett, úgy gondolta, hogy már nem tudja a versenyek ritmusát felvenni, s úgy döntött, új sportágot választ magának, atléta lesz. És ekkor elkezdődött a szárnyalása.

Az első futóversenye a Barcelonában megrendezett Mercé Fesztiválon került megrendezésre, amelyet meg is nyert. Az egyesületek kapkodtak utána. Az egyikükhöz le is szerződött, akkor már négy gyermek édesanyjaként, akik minden

versenyére elkísérték, és akiket szintén magával ragadott a sport iránti szeretet. Egyikük, Marc gyógytornász lett és a világ legjobb hosszútávfutói mellett dolgozik, jelenleg Kenyában, olyan sportolókkal, mint például Kenenisa Bekele. Volt kitől tanulnia: Mária rövid időn belül a '80-as és '90-es évek egyik legjobb spanyol hosszútávfutója lett.

„A legjobb formámban az ötödik és hatodik gyermekem születése között voltam. A tudósok azt mondják, hogy minden egyes terhességgel a testünk egyre gyengébbé válik, de ez rám nem volt igaz. Ekkor futottam a legjobb eredményeimet maratoni, félmaratoni, 3.000 és 5.000 méteres távokon. 10.000 méteren a második legjobb eredményt értem el Katalóniában, és a terepfutó csapattal az országos bajnokságon második helyezést értünk el” – emlékszik vissza, miközben a trófeáit mutatja.

Férje és gyermekei minden évben elkísérték a spanyolországi versenyekre. Mindaddig, amíg az egyik évben Mária nem egyedül lépett fel a dobogóra. Az egyik fia is felállhatott a győztesek közé, ugyanazon a versenyen.

Az atlétika iránti szenvedélye miatt még az is felmerült benne, hogy a munkahelyén tartós távollétre kér engedélyt, hogy teljesen a sportnak szentelhesse magát, de végül elvetette az ötletet.

„A férjem mindenben támogatott engem, és ezt azért tudta megtenni, mert az otthoni feladatokat megosztottuk egymás között. Én egyáltalán nem tudok főzni. Talán egy rántottát meg tudok csinálni. Amióta összeházasodtunk, a férjem főz. A gyerekek felügyeletét szintén megosztottuk. Voltak pillanatok, amikor nehéz volt mindent összehangolni, de nagyon sokat

beszélgettünk és végül mindent sikerült úgy megszerveznünk, hogy mindenkinek – a gyerekeket is beleértve – legyen lehetősége a sportra” – emlékszik vissza.

Számára az, hogy a családot és a sport iránti szenvedélyét össze tudja egyeztetni, teljesen normális dolog.

„Ha férfi volnék, senki sem csodálkozna azon, hogy egyszerre van munkám és a hobbim a sport” – teszi hozzá.

„Egy nőnek – teljes nőiességgével – nem kell meghúznia magát” – mondja Mária, aki kiskora óta küzd a férfiak és nők közti egyenlőségért. Az egyik fiával futott éppen, amikor megismerte az Opus Deit, és ez segített neki az életet természetfeletti módon is szemlélni, és a munkája által elérni az életszentséget; „amit én és a férjem mindig is tettünk az, hogy dolgozunk.”

María Rosa Infante, professzor és kutató

María Rosa tudományos karrierje alig 22 éves korában kezdődött, amikor egy barátja bemutatta őt a Tudományos Kutatások Legfelsőbb Tanácsában. Itt különböző beosztásokban dolgozott, és az életét a fenntartható vegyiparnak szentelte, olyan termékek előállításán dolgozva az ipari szektorban, amelyek nem szennyezik a környezetet.

Kutatócsoport-vezetőként mindig egyértelmű volt a neki, hogy olyan csapatban akar dolgozni, mely férfiakból és nőkből áll. „Jó, ha közösen dolgozunk, mert mindkét nem hozzátesz a munkához. És nyolc órában kell dolgoznunk. A munka után ugyanis a családdunkkal kell lennünk. A férfiakkal és a nőknek egyaránt” – teszi hozzá.

Ezzel a megközelítéssel María Rosa mindig is azt támogatta, hogy a

csapatának tagjai össze tudják egyeztetni a tudomány iránti elköteleződésüket a családjuk körüli feladatokkal. „A munkának és a családnak kéz a kézben kell járnia, mert kölcsönösen hatnak egymásra; ha a család jól működik, a munka is könnyebben megy, és ugyanez igaz fordítva is”, mondja.

Valóban, a kutatócsoportjában, amely nagyjából tíz főből állt, a kutatóknak gyermekeik lettek, ugyanakkor hatékonyak tudtak maradni a munkájukban is.

„Ugyanolyan produktívak voltunk a munkánkban, mint más kutatócsoportok, ahol a tagoknak nem voltak családi kötelezettségeik, és akár az idők végezetéig bent tudtak maradni a munkahelyükön” – emlékszik vissza.

María Rosa egy tengerészhez ment férjhez, három gyermekük van. A férje folyamatos távolléte nehezebbé

tette az otthoni feladatok megszervezését, de ez nem volt akadály a számára, hogy megszerezzen egy doktori címet Londonban, ahová az egész családját elvitte magával. „A nők néha saját maguk húzzák meg a saját határaikat. Nekem felelősségteljes munkám volt, és emellett családom is, mégis minden a helyén volt” – teszi hozzá, ma már nyugdíjasként.

„Ha van valamije egy kutatónak, akkor az a hivatás. Ez a hivatás lelkesedéssel tölt el, és megtalálod az időt rá, ahol csak tudod” – magyarázza. Az Opus Dei szellemisége a munkáját és a családban betöltött anyai szerepét is áthatotta: „Teljesen megváltozott a hozzáállásom: a munkám, amit a saját szenvedélyem vitt előre, amit magamért csináltam, most már a mások iránti szolgálatként látom – mondja. Rájöttem, hogy a körülöttem lévő emberek számítanak, és nem az

eredmények. A munka Istenért volt, aki mindig megjutalmazott.

Megtanultam az igazságért dolgozni pusztán szeretetből, és nem hagyni magam elragadtatni a siker által, valamint mások felé is közvetíteni, hogy nem a hosszú újságcikkek számítanak tudományos folyóiratokban, hanem az igazság keresése. Így dolgozva boldog férfiak és nők lehettünk.”

.....

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/ha-ferfi-
volnek-senki-sem-csodalkozna-azon-
hogy-egyszerre-van-munkam-csaladom-
es-a-hobbim-a-sport/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/ha-ferfi-volnek-senki-sem-csodalkozna-azon-hogy-egyszerre-van-munkam-csaladom-es-a-hobbim-a-sport/) (2025.08.09.)